

THE MILITANT

Εβδομαδιαία σοσιαλιστική εφημερίδα που εκδίδεται στη Νέα Υόρκη στην υπεράσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων.

Τόμ.86/Τεύχος 1, 3 Γενάρη 2022

2021: Απεργίες και αλληλεγγύη αναζωπυρώνουν την ταξική πάλη Εργαζόμενοι χρησιμοποιούν τα σωματεία τους απέναντι στις επιθέσεις των αφεντικών

του Τέρι Έβανς

MILITANT/DAN FEIN

4 Σεπτέμβρη, Σικάγο, συλλαλητήριο αλληλεγγύης με την απεργία στη Nabisco. Τα αιτήματα των απεργών, από την κατάργηση των μισθών δύο ταχυτήτων που διαιρούν τους εργαζομένους έως την αυτόματη προσαρμογή των μισθών ανάλογα με την αύξηση του πληθωρισμού, αφορούν όλους τους εργαζομένους.

“Βάζουμε τέλος στις συμβάσεις των παραχωρήσεων”, είπαν στην *Militant* μέλη του συνδικάτου Ενωμένοι Χαλυβουργοί κατά την περιφρούρηση της απεργίας τους στην εταιρεία Allegheny Technologies Inc. (ATI) το καλοκαίρι του 2021, η οποία κράτησε τρεις μήνες. Οι απεργοί έδειξαν ότι είναι αποφασισμένοι να αντιμετωπίσουν την ανένδοτη εκστρατεία των αφεντικών ενάντια στην

ενότητα, τους μισθούς, τις συνθήκες εργασίας και στην αξιοπρέπειά μας. Η αποφασιστικότητα αυτή εκφράστηκε και σε έναν αυξανόμενο αριθμό απεργιών στη βιομηχανία που σημάδευσαν το 2021.

Κάθε μία από αυτές τις μάχες διεξάγονται πάνω σε ζητήματα καίριας σημασίας για εκατομμύρια εργαζομένους –μισθοί δύο ταχυτήτων που μας διαιρούν, τις υπερωρίες που μας επιβάλλουν, τις δυσβάστακτες βάρδιες, τις επικίνδυνες/επισφαλείς συνθήκες εργασίας, την πρόσβαση στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και τις συντάξεις, και την καθιέρωση ρυθμίσεων στις συλλογικές συμβάσεις για την αυτόματη προσαρμογή των μισθών για την αντιμετώπιση της αύξησης των τιμών. Η διάδοση της αλήθειας για αυτούς τους αγώνες, και η οργάνωση αλληλεγγύης προς αυτούς, παίζει καθοριστικό ρόλο στην στήριξη των απεργών εργαζομένων και στην τόνωση της αυτοπεποίθησης και της αγωνιστικής τους ικανότητας.

Οι εργαζόμενοι σε όλη τη χώρα έχουν τα μάτια τους στραμμένα προς τους αγώνες αυτούς, για να δουν αν και αυτοί θα μπορέσουν να οργανωθούν και να χρησιμοποιήσουν τα σωματεία τους ώστε να παλέψουν αποτελεσματικά και οι αγώνες τους να βγουν νικηφόροι.

“Εάν δεν σταθούμε όρθιοι, θα μας διαλύσουν”, είπε ο Καρλ Μπρέντλ, ένας άλλος απεργός στην ΑΤΙ στο Λούιβιλ του Οχάιο, τον Ιούλη στην *Militant*. “Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή να κινητοποιηθούμε. Να δώσουμε ώθηση και στους υπόλοιπους”.

Ο αριθμός των συνδικαλιστικών αγώνων ξεκίνησε αρχικά να αυξάνεται το 2018, με μια σειρά από απεργίες των εκπαιδευτικών που ξεκίνησαν στην Γουέστ Βιρτζίνια. Ύστερα από μια περίοδο στασιμότητας κατά τη διάρκεια των λοκντάουν για την πανδημία που επέβαλε η κυβέρνηση το 2020, τη χρονιά που μας πέρασε συνεχίστηκε η άνοδος.

Τα αφεντικά πιέζονται από την εντατικοποίηση του ανταγωνισμού εντός και εκτός της χώρας να λάβουν μέτρα για την υπεράσπιση των αγορών και των κερδών τους – και ο στόχος τους είναι να ρίξουν τα βάρη στις πλάτες της εργατικής τάξης. Αλλά όλο και περισσότερο έρχονται αντιμέτωποι με το γεγονός ότι η “τελευταία, η καλύτερη και η οριστική προσφορά” τους δεν είναι πάντα η “οριστική”. Όταν 2.900 μέλη του σωματείου Ενωμένοι Εργαζόμενοι στην Αυτοκινητοβιομηχανία (UAW) στη Βολντο Τruck στο Ντάμπλιν της Βιρτζίνιας κατέβηκαν σε απεργία τον Απρίλη, καταψήφισαν δυο φορές τις συμβάσεις που τους είχαν προταθεί έως ότου δεχθούν τον Ιούνιο μία που θεώρησαν κατάλληλη.

Οι απειλές για απολύσεις των απεργών και για την πρόσληψη άλλων εργαζομένων που θα τους αντικαταστήσουν μόνιμα δεν σταμάτησαν 1.400 εργαζομένους στην Kellogg's, μέλη του συνδικάτου Αρτοποιών, Ζαχαροπλαστών, Καπνεργατών και Εργατών στους Μύλους Δημητριακών (BCTGM), από το να καταψηφίσουν στην συντριπτική τους πλειοψηφία τη σύμβαση που τους προτάθηκε στις 5 Δεκέμβρη. Στις 18-20 Δεκέμβρη, όμως, υπερψήφισαν μια καλύτερη εκδοχή της σύμβασης.

Οι εργαζόμενοι στα διωλιστήρια Marathon στο St. Paul Park τη Μινεσότα, που αντιμετωπίζουν εργοδοτικό λοκάουτ· οι απεργοί στο εργοστάσιο της John Deere στο Ντάβενπορτ της Αϊόβα· στο εργοστάσιο της Kellogg's στην Όμαχα της Νεμπράσκα· οι ανθρακωρύχοι στη Warrior Met στην Αλαμπάμα: Όλοι έχουν αντιμετωπίσει ασφαλιστικά μέτρα με δικαστική εντολή, τα οποία στοχεύουν να περιορίσουν τη δυνατότητα των απεργών να περιφρουρήσουν την απεργία τους, πράγμα που εμποδίζει τους εργαζομένους να σταματήσουν την παραγωγή προκειμένου να πιέσουν τα αφεντικά να κάνουν παραχωρήσεις.

Τα αφεντικά στην ExxonMobil στην Μπόμοντ του Τέξας, προσπαθούν να διαλύσουν το σωματείο Ενωμένοι Χαλυβουργοί. Αυτό που διακυβεύεται είναι οι απαιτήσεις των αφεντικών για μειώσεις των θέσεων εργασίας που θα βάλουν σε κίνδυνο την ασφάλεια των εργαζομένων καθώς και των κατοίκων της περιοχής. Αφού κήρυξαν λοκάουτ στους εργαζόμενους την Πρωτομαγιά, τώρα πιέζουν για να γίνει ψηφοφορία, υπό την επίβλεψη της κυβέρνησης, πάνω στην εγκυρότητα λειτουργίας του σωματείου.

Οι συμβάσεις δύο ταχυτήτων είναι κεντρικό ζήτημα σε πολλές απεργίες που γίνονται σήμερα. Τις τελευταίες δεκαετίες τα αφεντικά έχουν επιβάλει συμβάσεις με χαμηλότερους μισθούς και με χειρότερες συνθήκες και παροχές στους νεοπροσλαμβανόμενους στην προσπάθειά τους να αυξήσουν τα κέρδη τους, αλλά και να σπέρνουν τη διχόνοια μεταξύ εργαζομένων που κάνουν την ίδια δουλειά. Ως απάντηση, οι εργαζόμενοι αντιπαρατάσσουν αιτήματα για “ίσο μισθό για ίση εργασία”. Αυτό ήταν κεντρικό θέμα στην πρόσφατη απεργία των εργαζομένων στα εργοστάσια δημητριακών της Kellogg's.

Ένα άλλο σημαντικό ζήτημα είναι οι επιπτώσεις του πληθωρισμού στους εργαζόμενους και στις οικογένειές τους. Οι πραγματικοί μισθοί, που μειώνονται επί δεκαετίες, έχουν δεχθεί μεγάλο πλήγμα καθώς οι τιμές αυξάνονται με τον γρηγορότερο ρυθμό των τελευταίων σαράντα χρόνων, ιδιαίτερα σε βασικά είδη όπως τρόφιμα, τα ενοίκια και το φυσικό αέριο. Οι απεργοί στην John Deere, μέλη του UAW, διεξήγαγαν έναν νικηφόρο αγώνα για να διατηρήσουν την προστασία από την αύξηση του κόστους διαβίωσης.

Κεντρικό ζήτημα σήμερα είναι να αντιστρέψουμε την επί δεκαετίες μείωση των εργαζομένων που καλύπτονται από συλλογικές συμβάσεις οι οποίες περιλαμβάνουν αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή των μισθών. Και χρειάζεται να εξοπλιστούμε με επιχειρήματα ώστε να μπορούμε να εξηγήσουμε ότι οι ισχυρισμοί των αφεντικών ότι οι αυξήσεις μισθών φέρνουν τάχα αυξήσεις στις τιμές δεν είναι παρά για ένα μεγάλο ψέμα. Η άνοδος των τιμών είναι ο τρόπος με τον οποίο τα αφεντικά προσπαθούν να αυξήσουν τα κέρδη τους σε βάρος του εργαζόμενου λαού, άσχετα από το τι συμβαίνει στους μισθούς μας. Είναι σημαντικό να το εξηγήσουμε αυτό με ξεκάθαρο τρόπο – σημαντικό για να μην πιάσουν τόπο οι προσπάθειες των αφεντικών να στρέψουν συναδέλφους μας εργαζόμενους ενάντια στους απεργούς συνδικαλιστές.

Εργαζόμενοι που ακόμα δεν είναι οργανωμένοι σε σωματεία έχουν επίσης αναλάβει δράση. Τον προηγούμενο μήνα, μια απεργία πείνας που έλαβε ευρεία δημοσιότητα, οργανώθηκε στη Νέα Υόρκη από οδηγούς ταξί για να κερδίσουν μερική ανακούφιση από τα τεράστια χρέη που τους επιβάλλει η δημοτική αρχή.

Ένας δρόμος ταξικής πάλης προς τα εμπρός

“Αρχικά δεν γνώριζα πως θα ήταν να συμμετάσχεις σε μια απεργία. Τώρα έμαθα τι σημαίνει αλληλεγγύη”, είπε στην *Militant* ο Τζέραλντ Λόρενς τον περασμένο μήνα στην περιφρούρηση της απεργίας στο εργοστάσιο της Kellogg's στο Μέμφις της Τενεσί. Σήμερα περισσότεροι εργαζόμενοι αποκτούν εμπειρίες στην ταξική πάλη και ενισχύουν τους δεσμούς μεταξύ συναδέλφων καθώς προσεγγίζουν άλλους εργαζόμενους και κερδίζουν την υποστήριξή τους.

“Έχω γνωρίσει την πλούσια ιστορία που έχουμε σε ετούτη την περιοχή”, πρόσθεσε ο Λόρενς, “Από την εποχή ακόμα της απεργίας των εργαζομένων στην καθαριότητα το 1968”, η οποία ήταν κομμάτι του εργατικού κινήματος με επικεφαλής τους Μαύρους που ανέτρεψε το σύστημα φυλετικού διαχωρισμού “Τζιμ Κρούου”.

Κρίσιμης σημασίας διδάγματα από άλλους εργατικούς αγώνες βρίσκονται στη σειρά τεσσάρων τόμων για τις μάχες των Τίμστερς. Ο Φάρελ Ντομπς, συγγραφέας των βιβλίων αυτών, ήταν κεντρικός ηγέτης των απεργιών και των οργανωτικών εκστρατειών που μετέτρεψαν τη Μινεάπολις σε συνδικαλισμένη πόλη και έφερε στο συνδικάτο 250.000 οδηγούς φορτηγών σε ολόκληρη τη Μεσοδυτική περιοχή των ΗΠΑ κατά τη δεκαετία του 1930. Περιγράφει πώς οι εργαζόμενοι με επαναστατικά σκεπτόμενη ηγεσία οργανώθηκαν, πάλεψαν, κέρδισαν συμμάχους μεταξύ των αγροτών και άλλων στρωμάτων που καταπιέζονται από το κεφάλαιο, και σημείωσαν νίκες.

Περιγράφει επίσης πώς το αναπτυσσόμενο ισχυρό εργατικό κίνημα είχε υπονομευτεί από τον πολιτικό προσανατολισμό της ταξικής συνεργασίας των αξιωματούχων των συνδικάτων, οι οποίοι πρόσδεσαν τα σωματεία στον εκλογικό μηχανισμό του Δημοκρατικού κόμματος, ένα από τα δύο κύρια πολιτικά κόμματα των αφεντικών.

Ο Ντομπς εξηγεί ότι όταν αναπτύσσονται οι αγώνες της εργατικής τάξης, “η συνδικαλιστική δράση από μόνη της θα αποδεικνύεται όλο και πιο ανίκανη να επιλύσει τα προβλήματα των εργαζομένων”.

Είναι απαραίτητο ως εργαζόμενοι να οργανωθούμε ανεξάρτητα από τα κόμματα των αφεντικών, την κυβέρνηση, την αστυνομία και τα δικαστήριά τους. Χρειάζεται να οικοδομήσουμε ένα δικό μας κόμμα, ένα εργατικό κόμμα, που να έχει ως βάση τα συνδικάτα μας. Καθώς οι αγώνες μας κατά των αφεντικών γίνονται περισσότερο μαχητικοί και γενικεύονται, θα χρειαστούμε ένα τέτοιο κόμμα –και μια σκληραγωγημένη επαναστατική ηγεσία– ώστε να κατακτήσουμε την πολιτική εξουσία και να σχηματίσουμε μια κυβέρνηση εργατών και αγροτών.

Το 2022 έχουμε μπροστά μας σημαντικές μάχες για συλλογικές συμβάσεις, εφόσον περίπου 185 συμβάσεις βασικών συνδικάτων που καλύπτουν 1.300.000 εργαζομένους πρόκειται να λήξουν. Σε αυτούς συγκαταλέγονται οι 22.000 λιμενεργάτες της Δυτικής Ακτής, οι 30.000 εργαζόμενοι στα πετρέλαια και την πετροχημική βιομηχανία όλης της χώρας, τα 5.700 μέλη του συνδικάτου των Χαλυβουργών στην Goodyear Tire στη Βιρτζίνια, οι 4.000 οδηγοί στις εμπορευματικές οδικές μεταφορές, οι εργαζόμενοι στη Frito-Lay που είναι μέλη του BCTGM στην Τοπέκα του Κάνσας και στο Βανκούβερ της Ουάσιγκτον, καθώς και πολλοί άλλοι εργαζόμενοι.

<https://themilitant.com/2021/12/24/2021-strikes-solidarity-heat-up-the-class-struggle/>